TOVERI

Lännen suomalaisen työväen äänenkannattaja, ilmestyy Astoriassa, Oregon, joka päivä paitsi sunnuntaina.

TOIMITUSKUNTA:
W. N. REIVO LAURI MOILANEN
ADOLPH SALMI A. B. MÄKELÄ
SULO SYVÄNEN

TOVERI

(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western states. The only Finnish daily in the West. Published daily, except Sunday, at Astoria, Ore., by the Western Workmen's Publishing Society.

AUG. NIKULA, Manager.

Advertising rates in effect July 1, 1912, 40 cents per inch. Special discount is allowed for larger and continuous advertisements.

TOVERI, BOX 99, ASTORIA, ORE.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the postoffice at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

TILAUSHINNAT

Yhdysvallossa ja Canadassa:
Yksi vuosikerta..$4.00 6 kuukautta..$2.25
3 kuukautta.....$1.35 1 kuukausi... .50

Suomeen ja muualle ulkomaille:
Yksi vuosikerta..$6.50 6 kuukautta..$3.50

SUBSCRIPTION RATES:
In the United States and Canada
One year.....$4.00 Six months.....$2.25
Three months..$1.35 One month..... .50

Ilmotushinta 40c palstatuumalta. Kuolemanilmotukset $1.50 kerta ja muistovärsyillä $2.00 kerta. Kihlaus-, syntymä- ja avioliitto-ilmotukset 50c kerta, halutaantieto- ja nimenmuutto-ilmotukset 25c kerta, naimailmotukset $1.50 kerta, avioero-ilmotukset $1.00 kerta. Seisovat ilmotukset sopimuksen mukaan. Satunnaisista ilmotuksista tulee rahan seurata mukana. Englanninkielestä suomennetaan vapaasti.

Asia, joka ei meitä liikuta

Seattlessa ollaan nähtävästi touhussa kaupungin tavallaan kuuluisan pormestarin takaisinkutsumiseksi, ja mikäli meille on ilmoitettu, ollaan työväestön, vieläpä sosialistienkin taholla takaisinkutsua vastaan. Sellaisille me pyytäisimme huomauttaa, että asia ei kuulu sosialisteille ja työläisille yleensä ollenkaan. Se on kokonaan porvarien keskinäistä tunkion penkomista, joten antakaamme heidän rauhassa touhuta. Koko jutulla ei ole mitään muuta merkitystä kuin se, että sen yhteydessä on tullut selville se ilettävä mädännäisyys, joka vallitsee kaikissa kaupungeissa ja joka on oleellinen porvarien hallitukselle.

Seattle ei tule sen siveellisemmäksi, vaikka majuria ja poliisipäällikköä vaihdettaisi joka päivä. Ja nykyinen majuri poliiseineen ei ole pienimmässäkään määrässä ansainnut työläisten kannatusta. Hän on tosin paikoin onnistuneesti esittänyt työväensuojelijain osaa, mutta ei milloinkaan suojellut työväestöä. Kaikki on ollut vain poliittisessa tarkotuksessa. Muistammehan miten hänen oivallinen poliisipäällikkönsäkin "sattumalta" oli poissa kaupungista silloin Everettin murhajaisten aikana, vaikka huhuja käy, että hän tiesi jo etukäteen sellaisia tultavan panemaan toimeen.

Niin että jos herrat porvarit Seattlessa haluavat vaihtaa roistoiluilleen ja mässäilyilleen uuden verhon, niin älkää häiritkö heitä. Työläisille ei siinä näytelmässä ole sopivaa roolia.

Missä sitä oikeutta puuttuu

Yksi niistä neljästä pääasiallisesta syystä, jotka joitakin vuosia sitte toiminut teollisuusvaliokunta selitti teollisuuslevottomuuksien perusteiksi, on oikeuden puute lainlaadinnassa, sen tulkinnassa ja täytäntöönpanossa.

Mutta kertomuksessakaan ei mainita suoraan kuka jää saamatta oikeutta, joskin muuhun käsitykseen siitä ei voi päästä, kuin että työväestö kärsii väärryyttä ja siitä johtuu sen levottomuus.

Mikään "oikeudellisuuden" sisällyttäminen lainlaadintaan ei kuitenkaan asemaa paranna. Ellei käsitetä, että kaikki lait ovat luokkalakeja, niin saadaan niitä voidella oikeudellisuudella kerta toisensa jälkeen saamatta mitään parannuksia aikaan.

Yhteiskunta on luokkalakien alainen; tuomioistuimet eivät käsitä minkään muun laista oikeutta kuin mikä yläluokan eduille sopii, ja se on työväestölle epäedullista. Mutta kun ei ole olemassa mitään sellaista kuin molempia puolia tyydyttävää oikeutta, etujen yläpuolella olevaa oikeutta, niin asemasta päästään vain sillä, että työväestö valtaa lainkäytön haltuunsa ja käyttää sitä omien etujensa mukaan. Silloin saa kansa suuren suuri enemmistö oikeutta.

Järjestelmän kelvollisuutta ei sillä todisteta

Kun porvarillisen järjestelmän puoltajat tahtovat muka oikein sattuvasti osottaa nykyisen yhteiskunnan kelvollisuuden, selittävät he m.m. että parempaa järjestelmää ei voi olla olemassa kuin sellainen on, jossa tavallinen työläinenkin voi kohota miljoneeriksi. Ja esimerkkinä mainitsevat he miten täkäläiset suurriistäjät, kuten Rockefeller, Carnegie ja monet, muut ovat "omalla tarmollaan" kohoneet miljoneereiksi. Ja että suhteet eivät ole muuttuneet, selitetään todistettavan sillä, että nykyisinkin vielä tapahtuu samalla tavalla. Henry Ford mainitaan yhtenä "nykyaikaisista", joka on omalla työllään, kuten he selittävät, koonnut suunnattoman varallisuutensa.

Ja kuitenkin ovat juuri yllämainitut esimerkit mitä raskaimpia todistuksia kapitalistista järjestelmää vastaan. Jokainen työläinen tietää, että hänen saamillaan palkoilla ei tulla miljoneeriksi, ei edes kunnolleen toimeentulevaksi pienporvariksikaan, joten siis täytyy saada jostakin muusta kuin omasta työstään tuloja jos mielii päästä miljoneeriksi. Ja kun vain työ tuottaa arvoja, niin selväähän on, että täytyy saada toisten työntuloksia, jos mielii käyttää enemmän kuin mitä itse ansaitsee.

Työttömänä kävelevälle työläiselle ei ole mitään lohdutusta siitä, että tietää jonkun miljoneerin alkaneen työläisestä. Päinvastoin hän tietää, että sellainen järjestelmä joka tekee mahdolliseksi toisen työn tulosten riistämisen ja niillä rikastumisen, on varma todistus siitä, että työläiset eivät voi koskaan yksityisinä kohota paremmalle elintasolle kuin nykyisinkään ovat. Se todistaa hänelle myöskin sen, että samassa määrässä kuin miljoneerien omaisuus kasvaa, kasvaa niiden taloudellinen mahtikin, ja yhä useammat työläiset ovat sen vaikutuksesta pakotettuja vaipumaan yhä kurjempaan ja kurjempaan taloudelliseen asemaan. Sen sijaan että työläiset pääsisivät kohoamaan, odottaa heitä alituinen kurjistuminen.

Työläisistä ei yksikään ansioilaan kohoa miljoneeriksi, mutta kurjalistoon niitä vaipuu tuhansittain, ja se on tämän järjestelmän ansio.

Siinäkin täällä ollaan jälessä

Amerikalainen osuustoimintaliike on samassa suhteessa — ellei enempäkin — jälessä Europan maiden osuustoimintaliikkestä, kuin täkäläinen työväenliikekin on yleensä Europan maiden työväenliikkeestä jälessä. Amerikalaiselle ominaisella kiinalaiskäsitteellä, jonka mukaan kaikki mikä ei ole kiinalaista on halveksittavaa, on täkäläinen työväestö jättänyt senkin tärkeän taisteluaseensa kehittämättä.

Vasta nykyvuosina on täällä saatu jonkinlaista osuustoimintaa elpymään, vaikka siitä on kyllä puhuttu jo vuosikymmeniä. Historiallisesti ei täkäläinen osuusliike ole juuri nuorempaa kuin Europan maissakaan, mutta toiminnallisesti kylläkin.

Muuan kirjottaja, joka selostaa eräässä itäläisessä lehdessä äskettäin New Yorkissa pidettyä Kuluttajien Osuusliikkeiden näyttelyä, sanoo amerikalaisten olevan tuskin valmiita ottamaan toista askelta osuustoiminnan kehityksessä, nimittäin järjestämään toimintaansa yksinäisistä hajanaisista liikkeistä koko maata käsittäväksi liitoksi, vaikka Europan maissa jo ollaan kansainvälisen osuustoiminnan kynnyksellä.

Amerikalaiset ovat tähän saakka katselleet halveksien kaikkea mikä tulee ulkomailta, vaikka melkein kaikki "amerikalainen" on kurjaa jäljennöstä ja väärennystä muiden maiden laitoksista. Mutta työväestön keskuudessa alkaa täälläkin herätä nyt jo enemmän yhteishenkeä, joka ilmenee työväenliikkeessä varsinkin valtiollisessa toiminnassa ja nähtävästi osuusliikekin hiljoilleen elpyy.

Voimakkaat pääoman yhtymät tekevät osuustoiminnan täällä paljon vaikeammaksi ja tuloksettomammaksi, kuin Europan maissa, joissa se on kehittynyt rinnan yksityispääoman kanssa. Ja siksi ei olekaan pikaista toivoa siitä, että täällä muodostuisi sellainen mahtava osuusliike, kuin on esim. Englannissa ja Belgiassa. Mutta jälemmin tulleenakin saattaa amerikalainen työväestö käyttää osuusliikettä aseenaan, kunhan ensin oppii käsittämään sen merkityksen.

Kansanvaltaisuuden väärinkäsityksiä

Taantumukselliset ainekset ovat sangen kärkkäitä syyttelemään niitä jotka vaativat yleistä äänioikeutta ja muita yleisiä kansanvallan alkeisoikeuksia kaikille, että nykyisessä tilanteessa ei kansa vielä osaa käyttää niitä itsensä hyväksi.

Vaikka sellainen väite esitetäänkin tarkotuksella estää kansanvaltaisuuden laajenemista, on siinä kuitenkin totta se, että yleensä niitäkin kansanvaltaisuuden edellytyksiä, joita useassa maassa, m.m. täällä jo olisi työväestönkin käytettävissä, käytetään väärin. Mitä muuta olisikaan esim. se että työväestö äänestää porvaripuolueiden virkailijoita. Ja äänioikeushan on yksi kansanvaltaisuuden perusedellytyksiä, samoin kuin sen saavutuksiakin.

Kansanvaltaisuuden väärinkäyttöä tapahtuu valitettavan monella eri alalla. Kaikkialla missä työväestö menee porvariston ohjeitten mukaan ja tukee porvarien toimintaa, käyttää se kansanvaltaisuuttaan väärin, sitoo kahleita omaan kaulaansa vapaaehtoisesti, joskin tietämättään.

Vanhanaikaiseksi kansanvaltaisuuskäsitteeksi sanotaan sellaista, jonka mukaan esim. virkailijat valitaan kansan äänestyksellä, mutta äänestyspäivän jälkeen ei äänestäjillä ole enää mitään valtaa heidän toimintansa ylitse. Vanhanaikainen ei kuitenkaan ole oikea nimitys. Se vain sekottaa käsitteitä. On olemassa vain porvarillista ja sosialistista kansanvaltaisuuskäsitettä, ja porvarillinen on vallalla. Sen mukainen kansanvaltaisuus on työväestölle epäedullista.

Vasta sitte kun työväestö on tietoinen luokkasuhteista, osaa se käyttää valtaansa oikein. Ja vasta sitte kun työväestö osaa käyttää valtaansa oikein voidaan puhua kansanvaltaisuuden olemassaolosta, sillä ainoa laji todellista kansanvaltaisuutta on se joka palvelee työväenluokan etuja. Se on kansanvaltaisuuteen pyrkimistä jonka puolesta nyt taistellaan.

Sodan ja rauhan hinnat

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Oregon, December 8, 1917, as required by the Act of Congress October 15th, 1917.)

Ylläolevaa otsikkoa ei ole tarkotettu osottamaan kirjotusta jossa käsiteltäisi kysymystä siitä, mitä meidän on maksettava sodasta, tai rauhan palauttamisesta, vaan sitä tärkeää kysymystä, mitä me olemme pakotettut maksamaan päivittäin tarvittavista elintarpeista, ja miksi hinnat ovat niin korkeat.

Southern Pacific rautatieyhtiö, yksi suurimpia riistäjiä ja petomaisimpia sotasaalistajia, levittelee nykyisin kirjallisuutta, tarkotuksella saattaa kansa vakuutetuksi siitä että sen ei saa kieltäytyä alistumasta tämän lihanaulaansa vaativan ja verenkin juovan hirviön ahdisteluun.

Kuten porvarilehdistö on jo tiedottanut, ovat rautatieyhtiöt nykyisin ahkerassa touhussa saadakseen valtioidenväliseltä kauppakomissionilta oikeuden keritä kansaa enemmän kuin tähän saakka. Vaatimuksensa tueksi se esittää numeroita, tarkotuksella osottaa että sillä on oikeus siihen "samoin kuin niilläkin jotka jo ovat korottaneet hintoja."

Se osottaa että hallitus on asettanut seuraavat sotarajahinnat voimaan:

	Rauhan aikana	Sodan aikana
Vehnä	$ 1.00	$ 2.20
Maissi	60	1.10
Puuvilla, paali	62.00	125.00
Harkkorauta, tonni	16.15	33.00
Kivihiili, tonni	1.15	2.75
Kupari, pauna	.14	.23½

Hallitus on näinmuodoin sallinut ottaa sodanaikana

	enemmän kuin rauhanaikana
Vehnästä	$858,000,000
Maissista	$600,000,000
Puuvillasta	$787,000,000
Harkkoraudasta	$674,000,000
Kivihiilestä	$825,000,000
Kuparista	$213,000,000

Sammumattomassa voitonjanossaan ja väärentämättömässä korporatsioni - isänmaallisuudessaan vaativat rautatieyhtiöt kansan verottamista entistäkin raskaammin, jotta ne voisivat tulevana vuonna niittää vieläkin korkeampia voittoja, kuin niiden tämänvuotiset, ennen kuulumattoman korkeat voitot olivat.

Siinä on niinsanottujen sotahintojen perussyy. Ja jos valtioidenvälinen kauppakomissioni vähääkään välittäisi yleisön eduista, niin se kieltäytyisi myöntymästä näihin rautatieyhtiöiden kohtuuttomiin ja petomaisiin vaatimuksiin.

Tämän sodan kustannukset eivät olisi puolta nykyisistä, elleivät korporatsionit olisi saaneet korottaa kaikkien tavarain hintoja. Kun työväestölle maksetaan nykyisin suhteellisesti vähemmän kuin ennen sotaa, on itsestään selvä, että niiden kassaholvit, jotka eivät ole koskaan tehneet hyödyllistä työtä, eivätkä koskaan millään tavalla hyödyttäneet yhteiskuntaa, täyttyvät pikaisesti. Teollisuusparoonit ovat pakotettuja etsimään uusia sijoituspaikkoja ja seurauksena siitä uusia markkina-alueita, joten, jos nykyinen hintojen "järjestely" siihen suuntaan kuin esim. rautatieyhtiöt vaativat, jatkuu, niin ei ole mitään syytä sietää rauhanagitatsionia eikä ajatella sitä merivoimien lisäämisen tarpeettomuuden tuomaa juhlapäivää, jota kansat niin kiihkeästi toivovat.

MAILMANKATSOMUKSIA

SAKSALAISEN PANKKIMIEHEN AJATUKSIA.

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Oregon, December 8, 1917, as required by the Act of Congress October 15th, 1917.)

Äskettäin on ilmestynyt kirjanen nimellä "Saksan tyhjentymätön varallisuus," jonka tekijä on suuren Saksan Pankin johtaja von Gwinner. Siinä selitetään, että brittiläisen laivaston saarto on Saksalle ollut vain valepukuinen siunaus, se kun on pakottanut Saksan kuluttamaan rahavaransa kotimaassa. Muussa tapauksessa, arvelee Gwinner, olisivat Saksan aineelliset apuneuvot aikoja sitten olleet lopussa. Eritoten on ollut onneksi, että Saksaan ei ole saatu tuoduksi ylellisyystavaroita viimeisten kolmen vuoden kuluessa. Sota on opettanut saksalaiset ei ainoastaan tekemään työtä, vaan myös säästämään. Yksin oluessa ja väkijuomissa säästävät saksalaiset, rauhanaikaisten hintojen mukaan laskien, vuosittain enemmän kuin 3¼ biljoonaa dollaria. Sodan rautainen pakko on myös aiheuttanut suunnattomia säästöjä vaatteiden, valon, lämmön, ruuan ja muiden tarvikkeiden suhteen, joita maassa ennen sotaa menetettiin ylenmäärin.

Saksa elää nyt, hän selittää, niillä suurilla varastoilla, joita tämä 43:n vuotisen rauhan ajalla rikastunut valtakunta on kasannut. Nämä varastot riittävät muka vielä "vuosiksi". Mitä tulee sellaisiin tavaroihin, joita ei enää ollut riittävässä määrässä saatavina, olivat saksalaiset oppineet joko tulemaan toimeen ilman niitä tahi keksineet sijais-aineita. Saksan jättiläisvarastot kuluvat varsin hitaasti, josta oli seurauksena suunnattomien pääomien virtaaminen pankkeihin, niin että varmojen, korkoatuottavien rahasijotustilaisuuksien kysyntä oli yhä lisääntymässä. Pankki- ja säästöpankkitallettajien luku on nyt kaksi kertaa niin suuri kuin ennen sotaa, ja niissä olevain talletuksien kokonaissumma, sotalainoihin kiinnitetyistä miljoonista huolimatta, on paljoa suurempi kuin v. 1914. — Montreal Star.

BOLSHEVIKKIEN "HIRMUVALTAA."

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Oregon, December 8, 1917, as required by the Act of Congress October 15th, 1917.)

Associated Pressin kirjeenvaihtaja kävi t. k. 1 p. Pietari-Paavalin linnassa haastattelemassa Kerenskin ministeristössä kauppa- ja teollisuusministerinä ollutta, perustuslaillis-kansanvaltaiseen puolueeseen kuuluvaa A. I. Konovaloffia. Hänet olivat bolshevikit vanginneet ja sulkeneet tyrmään, kun Kerenskin väliaikainen hallitus marraskuulla kukistui.

Konovaloff sanoi Kerenskin kukistumisen johtuneen siitä, ettei hän kuunnellut niiden neuvoa, jotka kehottivat hänen muodostamaan sosialistisen hallituksen, selviytyäkseen vaikeasta asemastaan.

Yleisen turvallisuuden ministeri väliaikaisessa hallituksessa, Kishkin, joka samaten on perustuslaillis-kansanvaltainen ja istuu samassa vankilassa, paheksui bolshevikkien yksityisrauhan puuhia. "En kuitenkaan usko saksalaisten ryhtyvän rauhantekoon vänrikki Krylenkon aikeitten kanssa," hän arveli, "koska he tietävät, etteivät nämä edusta Venäjää."

Vielä kävi kirjeenvaihtaja puhuttelemassa Kerenskin aikaista ulkoministeriä Terestchenkoa. Pitkä nuori mies, kalpeakasvoinen ja säihkyväsilmäinen, hyppäsi makuulavaltaan kirjeenvaihtajan tullessa, ja vastaukseksi hänen kysymykseensä hermostuneesti huudahti: "Voin niin hyvästi kuin kukaan saattaa voida tällaisessa paikassa. Vartioväki täällä on sangen siivoa ja kohtelu mitä paras. Minulla ei ole mitään valittamista, mutta ajatuksistaan ei kukaan voi vapautua."

Terestchenko puhui nopeasti; hänen äänensä vapisi, ja nähtävästi hän oli kovin hämmennyksissään.

LISIÄ NIKUN ANSIOLUETTELOON

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Oregon, December 8, 1917, as required by the Act of Congress October 15th, 1917.)

Sotasensuurin parhaita saavutuksia on sekin, että nyt vasta tulee tietoja tsaarin verihurttien elämöimisestä kirgiisien aroilla kesällä v. 1916. Niku oli määrännyt kirgiisien parhaat laitumet luovutettaviksi joillekin suosikeilleen, ja kun kirgiisit nousivat vastarintaan tuota mielivaltaista toimenpidettä vastaan, pantiin toimeen verilöyly, jossa puoli miljoonaa kirgiisiä teurastettiin. Tiedon on tuonut noilta kaukaisilta seuduilta äskettäin palannut Manchester Guardian lehden erikoiskirjeenvaihtaja Phillips, joka lisäksi kertoo, että noin kaksi miljoonaa näitä vainottuja paimentolaisia oli kuluvan vuoden alussa paennut Kiinan puolelle, välttääkseen tsaarin sortoa. Pietarissa tapahtuneen vallankumouksen jälkeen yrittivät nämä pakolaiset palata entisille asuinsijoilleen, mutta tapasivatkin venäläisiä siirtolaisia ja kasakoita asettuneina heidän mailleen. Kirjeenvaihtajan lähtiessä oli kansalaissota ollut edelleen käynnissä kirgiisien ja noiden siirtolaisten välillä.

"Mistäs muusta kuin vanhoista synneistä Ois nykyinen kurjuus tullut?"

Sillä saamme itseämme lohduttaa nykyään niin uhkaavaksi käyneessä rautatiepulassakin. Valitetaan nimittäin rautatieradoilla vallitsevan sellaisen tungoksen, etteivät ne mitenkään kykene välittämään maan tavaraliikettä niin nopeasti kuin tarvis vaatisi.

Miten se vanhoista synneistä johtuu?

Tässä maassa on paljon kanavia, joiden avulla halvemman ja raskaamman rahtitavaran kuljetus voitaisiin mainiosti suorittaa, mutta kanavat on aikojen kuluessa taposen tahallaan pelattu rautatieyhtiöitten käsiin, ja päästetty rappeutumaan, etteivät ne kilpailullaan olisi estämässä rautatierahtien korottamista määrättömiin.

Delaware ja Hudson jokien välinen kanava on siitä hyvänä esimerkkinä. Se oli aikoinaan kivihiilen kuljetusväylänä Pennsylvaniasta New Yorkin valtion keski- ja pohjososiin. Se vuokrattiin rautatieyhtiöille, jotka antoivat kanavan mennä rappiolle, niin että nyt täytyy kaikki Pennsylvanian hiili kuljettaa mainittuihin New Yorkin valtion osiin rautateitse.

Samaan tapaan on menetelty muiden kanavien kanssa. Ja siinä on yksi varsin huomattava syy nyt poikkeuksellisena aikana rautateillä vallitsevaan auttamattomaan tungokseen.

NÄYTTELIJÄN KUOLEMA.

Budapestistä kerrotaan seuraava tarina:

Nuori, lahjakas näyttelijä Julius Elias on joutunut surullisen kohtalon uhriksi. Sotapalveluksessa ollessaan oli hänen huolekseen uskottu vapaahetkinään järjestellä joka viikko Kansantalolla annettavat näytelmäkappaleet. Äskettäin oli siellä juhlanäytäntö unkarilaisen runoilijan Mikael Tompan satavuotismuistoksi. Eräs Tompan runo "Kuoleva" oli muodostettu kuvaelmaksi, jossa Elias esitti kuolevan osaa värisyttävän todenmukaisesti. Näytännön jatkuessa huomasi hänen vastanäytelijänsä, jonka tehtävänä kuvaelmassa oli tarjota kuolevalle uskonnon lohdutusta, että Eliaksen kurkku alkoi oudosti korista. Kuvaelma oli jo aivan lopussa, kun nuori näyttelijä lausui osaansa kuuluvat sanat: "En vielä kuoloon käy" — ja menetti tajuntansa. Esirippu laskettiin, ja kuoleva näytelijä, joka ei enää tullut tuntoihinsa, vietiin sairashuoneesen, jossa hän hetken kuluttua heitti henkensä.

Californian progressiivipuolue

kuuluu olevan kovasti kiukuissaan profeetallensa Theodore Rooseveltille, kun hän on liittynyt piirisyyttäjä Fickertiin, tuohon suurkapitalististen korporatsioonien liukkaasen kätyriin ja työväenjärjestöjen rikokselliseen vainoojaan.

Ikäänkuin Roosevelt itse olisi ollut yhtään parempi kuin Fickert! — Presidenttinä ollessa olivat työväenliikkeen edustajat hänelle "vastenmielisiä kansalaisia." Niinkuin ne ovat kaikille kapitalisteille ja kapitalistien armosta eläjille.

Astorialla kilpailija.

Lontoota väitetään nykyisin mailman pimeimmäksi kaupungiksi, ilmahyökkäyksien pelossa. Sitäpaitsi on se aika, lähenemässä, ettei lontoolainen tiedä, iltako on vai aamu; sillä talven lopulla tulevat viimeisetkin yleiset kellot seisomaan, kun ei ole työvoimaa pitämään niitä kunnossa. "Jo nyt," kertoo eräs sikäläinen lehti, "seisovat kellot useilla Lontoon rautatieasemilla. Samoin on kirkonkellojen laita. Kevättalvella tulee vailitsemaan tosi puutos oikeasta ajasta — vielä vaikeampi kärsiä kuin nykyinen teepula."

TIMANTTEJA VERKOSSA.

Eräs köyhä irlantilainen kalastaja löysi kalojen joukosta verkostaan käärön timantteja, joiden arvoksi asiantuntijat ilmottivat 75 miljoonaa frangia. Timantit lähetettiin Lontoosen, ja siellä tuli todetuksi, että ne olivat samoja jalokiviä, jotka oli vakuutettu Union Insurance yhtiössä 13 miljoonasta dollarista silloin kun Lusitania läksi New Yorkista. Timanttien omistaja myönsi ne samoiksi ja suoritti vakuutusyhtiölle takaisin jo nostamansa vakuutussumman. Köyhä kalastaja sai palkinnoksi eräitä satoja puntia. Kalleudet olivat siis Lusitanian haaksirikosta jollakin tavoin irtautuneet.

Epäilijä.

Opettaja: "Kerroppas nyt, Elsa, mitä sinä tiedät Mooseksen lapsuudesta?"

Elsa: "Mooses oli faraon tyttären poika."

Opettaja: "Ei, lapsi kulta, ei se niin ollut. Faraon tytär käveli rannalla ja löysi lapsen kaislikosta."

Elsa: "Se vain sanoi sillä lailla."

KANSANKIRJEITÄ

WASHINGTON

TACOMA.

Lihattomia päiviä tullaan saamaan täällä Tacomassa kohta joka päivä. Tacoman lihanleikkaajat ovat olleet lakossa jo viikon, toista, ja nyt 700 Seattlen lahtarihuonetyöläistä meni lakkoon. Kohta siis saamme lihattomia viikkoja eikä ainoastaan lihattomia päiviä, niinkuin hallitus sen määräsi. Mutta näiden lihattomien viikkojen määrääjänä ei ollutkaan hallitus, vaan oli siinä määrääjänä se, joka voisi kaikki määrätä, jos sillä olisi kyllin järkeä aina määrätä elämänsä — se on järjestynyt työväestö. Paha kyllä, työläisjoukko ei ole yksimielistä. Mitä olisi tehtävä, on väsymättä opettaa työläisiä käsittämään sen voiman, mikä heillä on, jos he sen käyttäisivät ainoastaan yhtenä päivänä vuodesta: vaalipäivänä. Kuinka suuresti työläiset voisivatkaan muuttaa asiat, jos he olisivat sen yhden päivän yksimielisiä! Lopun vuotta voisivat tapella.

Telefoonityöläiset ovat takasin työssä (tarkotan union työläisiä), niin tytöt kuin lankatyöläisetkin. Yhteen aikaan heidän lakkonsa oli sellaista, että ei siitä tietänyt mikä siitä tulee. Yhtiö halusi pitää kaikki isänmaalliset pehmeäselkäiset työssä, vaan ei auttanut, sen täytyi antaa siinäkin perään järjestyneille työläisille.

Peter Jones, hyvin tunnettu pohjoislännen indiaani tuli torstaina Camp Lewisin leirille arvottujen nuorten indiaanien asialle, vaatien niille vapautusta sotapalveluksesta sillä perusteella, että vaikka indiaanit ovatkin syntyneet tässä maassa, niin siitäkään ei heillä ole kansalaisoikeuksia. Sentähden hän arveli hallituksella ei olevan oikeutta ottaa heitä sotapalvelukseen. Onpa aika jo heidänkin ruveta kysymään oikeuksiensa perään.

Auto-onnettomuus. George C. Kirk, kuorma-auton ajuri, loukkasi erään naisen pahasti, kun hänen autonsa luisui sivuttain naisen päälle. Naisen nimi on Mrs. E. Monche. Hän sai pahoja vammoja päähänsä, ja uscampia kylkiluita meni poikki. Loukkaantunut vietiin hospitaaliin saamaan apua.

"Puhdistusta." Erinomaisen ahkeroita ovat Tacoman poliisit vangitsemaan naisia ja puhdistamaan paikallisia hotelleja. Torstai-aamuna aikaisin tehtiin puhdistustyötä Argonaut hotellissa, jossa vangittiin 11 henkilöä, enimmäkseen naisia. En tiedä, ovatko viranomaiset niin yksinkertaisia järjeltään, että he luulevat hävittävänsä punavalopiirin tuolla tavalla vai ovatko he vaan leikillisiä.

Tacoma teatteri on mustalla listalla. Siellä ovat soittajat lakossa, eikä isännöitsijä halua sovitella lakkolaisten kanssa; siksi unioiden keskusvirasto pani laitoksen mustalle listalle. Pysykää poissa, union miehet.

Mrs. Nellie Pridmore on haastanut Pierce kauntin oikeuteen, vaatien $15,000 miehensä hengestä. Mies kuoli viime huhtikuulla pudotessaan auton kanssa — Nisqually-sillasta. Vaimo syyttää, että huonosti rakennettu silta oli syvnä onnettomuuteen, joka aiheutti hänen miehensä kuoleman. Kun vaivaavat niinkin isänmaallista kauntia, joka osti $2,000,000 maan hallituksellekin.

T. T. S.

Terveisiä Toverin tuhkaämpäristä, olen tehnyt sinne pari visiittiä. Yritän taasen, vaan en poroämpäriin, jos suinkin tämän lainen topeska läpäsee sen vasta korjatun koneen läpi. Jos ei, niin antaa mennä vielä kerran sitä laveaa tietä lämmitylaitoksen läpi*)

Wash. valtion sosialistien konventioni. Se tullaan hyvin luultavasti pitämään ensi maaliskuulla ja — Seattlessa, sen ylimääräisen yleisen edustajakokouksen päätöksen perusteella, joka pidettiin St. Louis'issa viime talvena.

Sinne tietenkin tulevat suomalaisetkin lähettämään edustajansa. Olemmeko oikeutettuja, eli paremmin, voimmeko vielä hyvällä omalla tunnolla ottaa osaa toisenkielisten kanssa yhteisten asiain käsittelyissä ja voimmeko niitten asiain käsittelyjen päätyttyä ottaa vastaan kyvti- ja päiväpalkkamaksua, valtion englk. järjestön sihteeriltä, (en muista kumman ne maksavat) kun suomal. järjestön kielenkääntövirasto ei enään edes maksa kaksoisveromerkeistä ennen maksettua osuutta Wash. valtion engl.-kieliseen virastoon sen tähden, että merkkien kustannus maksaa nykyisin enemmän. En tiedä tarkalleen, mitä se suom. kieli-sihteeri maksaa, ja mitä se ei maksa valtioitten virastoihin, mutta kun perustuslakimme määrää esim. Wash. valtion toimeenpanevan komitean yhden jäsenen olemaan suomalaisen, niin tuntuupa melkein vastahakoiselta mitään tällaisia määräyksiä noudattaa, kun nekin vähät tulot, mitä suomal. järjestö on tähän asti valtiolle maksanut, lopetetaan "korkeain kustannusten" takia.

Minä en luule, että tämä samainen "määräys" enään tulee olemaan peruslaissamme tulevan konventsionin jälkeen, sillä ei suinkaan mikään puolue tai järjestö vaan huvikseen katsele jonkun toisen järjestön jonkun toisen kielistä henkilöä ja vielä kustanna sen kyytejä omasta pussistaan, jos se samaisen edustajan lähettämä joukkue ei ole sen

*) Hiukan itsensähillitsemistä olisi toisinaan paikallaan. Tulsu ei ole kirjottanut äskettäin mitään paperikoriin. Jos sekalaispätkä joskus viipyy päivän pari tilanahtauden takia, niin siitä ei pidä kimpaantua. Sitäpaitsi kirjotus jota Tulsu tarkottaa, ei ole vieläkään kaikki täällä, ja sittekin siitä on jo osa julkaistu, jota ei olisi pitänyt tehdä, sillä kuten arvelimmekin, loppu ei valmistunut ajoissa, jotta se olisi voitu jatkuvasti julaista. — Toim.

Joulukorttia No. 43 on taasen saatavissa. Saimme juuri uuden lähetyksen tehtaasta. Ottakaa huoleti tilauksia sillä nyt niitä on riittävästi.

Toverin Joulukorttiosasto.